

Publicerad 2011-07-06 00:11 av sangel

Vanskapt och utanför

Skevt hängde ögat som knappt såg över glaskanten. Det andra ögat triumferade mot omgivningen. Blickar vändes i avsmak. Muttrande slogs stora lovar runt den vanskaptes ständiga stol på krogen. Alla visste. Alla vek undan

Glaskanten immas av tungsint andetag. Utanför. Utanför så det river och sliter i den förvärkta förkrympta kroppen.

Glaskanten fångar en droppe trillandes från en inre längtan. Att få vara som dom. Som dom som skrattar och ler och rusar kroppen med dryck och fest och glam. Vill se ut som en man. Låta som en man. Få en kvinna som en man.

Smeka långsamt en kvinnas mjuka kind. Låta vandringen upptäcka och njuta en form förbjuden för hans valkiga krökta fingrar. Att en enda gång kupa händerna runt ett vackert kvinnobröst.

Men inte han. Inte fånen som alla är så rädda för. Dom tror visst att jag äter små barn.

Kanske skulle skrika det heta skriket och skrämmas lite. En del blev så rädda så dom lämnade både fulla glas och mat så han kunde ta för sig vad han ville. Ingen vågade säga ifrån.

Ensam blick över snart tömd glaskant. Ensam hasar tungfotad kropp ut i natten. Ensam vandrar vanskapt mot sitt öde. Ensam släpar bit för bit. Ensam blickar mot det svarta djupt under de klumpiga fötterna. Ensam räknar andetag.

© Susanne Angelöf

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sangel med Poeter.se id #35968 innehar upphovsrätten